

СПЕЦПРОЕКТ "БАТАЛЬОННІ ВОЛІ"

Козацькому роду нема переводу!

Козацький край

№6 (64)
23 жовтня
2014 р.

Наїздки скіфів і запороських:

полк «АЗОВ»

їх шлях – українська
реконкіста

Олег ОСТРОВСЬКИЙ

Україна і Воля — понад усе!

Книжковий магазин у центрі Черкас донедавна пропонував читачам козацького міста на Дніпрі купити за 111 гривень книгу російського "історика"-самоучки Алексея Кунгуррова, яка називається "Киевской Руси не было. Или что скрывают историки". Це — той самий блогер Кунгурров, який "прославився" серією репортажів, у яких паскудав Україну під час Революції Гідності і з початком війни на Донбасі.

Відкриваємо його книгу, яка продавалася в Черкасах — і під чорною обкладинкою знаходимо не менш чорний по суті текст російського шовініста. Вже в передмові автор пише наступне: "Насколько готов народ страны под названием РФ защищать свою родину? Пока народ хотя бы в памяти хранит имперскую гордость, он готов воевать не только за освяченные материальные блага, но и за честь державы. Связываться с таким народом — обладателем крепкой исторической памяти — чревато... Возрождение империи, создание экономически самодостаточной державы позволит избежать падения в пропасть, в которую мы сейчас катимся, но первым шагом в этом направлении должна стать консолидация русского народа. Кто-то может удивиться: а разве русские и украинцы — один народ? Да, до 1992 г. он именовался советским народом, ранее — русским. До XX в. украинского народа не существовало... Основной удар с целью деформации исторического сознания историки сегодня наносят не по РФ, а по Украине. Масштаб задач перед ними стоит поистине титанический — убедить массы, в том, что украинцы — народ отдельный от русского..."

Ще дещо із "размишлізмов" і мрій цього "великороса": "Возрождение рухнувшей Советской империи до сих пор возможно, но ключ к нему даёт только воссоединение России и Украины. В этом случае объединение с Белоруссией и Молдавией происходит автоматически. С Казахстаном дело обстоит сложнее, но принципиальной неразрешимости я здесь не вижу. Что касается Закавказья и Средней Азии, то они самым естественным образом оказываются в сфере влияния возродившейся империи, и стремлением народов этих стран будет скорейшая экономическая и культурно-политическая интеграция в новый евразийский союз. Лишь Прибалтику следует воспринимать, как отломленный ломоть, но жалеть о ее утрате стоит не больше, чем о разводе с финнами и поляками в 1917 году!"

Насправді, немає ні найменшого бажання цитувати все те, що наморозив цей сусідський "історик" протягом своєї бурхливої антиукраїнської діяльності. Зате є бажання вияснити: "какого беня", як кажуть росіяни, книга відвертого українофоба робить у Черкасах? Навіщо ця друкована гідота розповсюджується в Україні? Чи не пора раз і на завжди припинити це не тільки в окремо взятому місті, а й по всій Україні, чиї солдати нині ginуть у боях проти ворогів держави, чий розум отравлений саме такою агітпродукцією?

Інша річ — те, що нині подібні "книги" сама історія перетворює на сміття. Подібні Кунгурлову "історики" з сусідньої Росії досі не зрозуміли, що вже давно Й Україна — "отломлений ломоть" для тієї імперії, про яку мріяв Путін. Но українці — це якраз і є та нація, яка "обладає крепкою історичною пам'ятю". Ми добре пам'ятаємо, що є нащадками козаків, які Волю ставили понад усе. На захист Волі Нації та Самостійності Держави і нині стали українське військо й весь український народ. А ідіотські вигадки сусідів про те, що в Україні притискають російську мову, скасовую хоча б те, що нині в усього народу один з найулюблених віршів — російськомовний, той, який починається зверненням до ворогів:

Никогда мы не будем братьями ни по родине, ни по матери. Духа нет у вас быть свободными — нам не стать с вами даже сводными!..

Солдати "Азову", які пішли у Вічність...

Шлях славного підрозділу полегли кров'ю його безстрашних воїнів. Згадаймо їх поіменно...

8 травня 2014 року стало чорною датою в історії "Азову" — це був день загибелі першого бійця підрозділу. Під час нападу терористів на міськвідділ міліції у Маріуполі був поранений один з керівників батальйону Олександр Кондрашов і убитий підлім пострілом у спину командир першої роти Родіон Добродомов. Його вбивцю тут же було знищено, проте втрату вже не можна було поправити... Олександру Кондрашову було 29 років, він був активним учасником Автомайдану, у нього залишилася дружина та двоє дітей. Прощання з ним відбулося 12 травня на Європейській площі у Києві.

Особливо тяжким місяцем, коли "Азов" поніс втрати у боях, став спекотний серпень. 4 серпня під час боїв за звільнення Мар'їнки загинув боєць батальйону Сергій Анатолійович Грек (позивний — "Балаган"). Тоді загін, що рухався за танком, потрапив на фугасну міну. Боєць із позивним "Балаган" був добровольцем із Росії, з Москви. Він був дуже сумлінним і дисциплінованим бійцем. Був справжнім патріотом Росії. Тому вірив, що воюючи в рядах "Азову", він бореться за вільну, в тому числі, й Росію. Я бачив його в останні хвилини життя. Він ані трохи не щкодував про те, що сталося. Його смерть була дуже важкою. Підірвавшись на фугасі, наш побратим втратив ногу. І навіть у такому стані його турбувало виконання завдання", — розповів "Радіо Свобода" командир батальйону "Азов" Андрій Білецький. У боях за Мар'їнку в батальйоні "Азов" поранень зазнали тоді також 14 бійців. "Складність і важливість Мар'їнки полягала в тому, що там розташовувався опорний пункт артилерії сепаратистів", — зазначив Білецький.

10 серпня під час боїв за Іловайськ при спробі витягнути пораненого гранатометника батальйону Андрія Дръоміна (псевдо — Світляк), який теж загинув, від кулі снайпера

Роман Сокуренко (позивний — "Сокіл"). Герой з Черкащини, чие серце перестало битися в німецькому Ульмі

поліг чоловік відомої української журналістки та громадської діячки Тетяни Чорновол Микола Березовий (псевдо — Береза). Їх обох витягли з-під обстрілу Роман Сокуренко (псевдо — Сокіл), який при цьому отримав важке поранення у живіт. Батькам Романа після того тричі повідомляли, що їхній син загинув, але він був живий, хоча як виявилось, жити йому залишалося всього ледь більше місяця...

Про той бій ветеран УНСО, доброволець батальйону "Азов" Микола Ляхович розповідав

так: "Наша чета йшла за БМП і потрапила під снайперський обстріл з обох сторін. Працювали російські найманці-специ 132 калібр. Спочатку був ранений гранатометник Андрій Дръомін з Тернополя — позивний "Світляк". Микола Березовий кинувся на допомогу "світляку" і теж отримав кулю в ногу. Поки ми прикривали їх, "Сокіл" спробував допомогти Миколі і теж отримав кулю в живіт. На жаль, ми супроводжували БМП, яка постійно глохла і не мала запасу боєкомплекту для відстрілювання. Довелось грузити поранених під шквальним вогнем снайперів і лише чудом вдалося уникнути інших жертв. При цьому снайпер ще раз підстрілив "Світляка", чим добив його — всього він отримав п'ять куль, дві з яких витримав шолом. Поки ми вийшли з-під обстрілу з поране-

Сергій Грек (позивний — "Балаган"). Росіянин, москвич, який вірив, що в Україні він воє і за волю свого народу

козацького Корсуня-Шевченківського на Черкащині. Після того бою його госпіталізували разом з ішо п'ятьма бійцями "Азову". В Україні лікарі зробили Романові більше десятка операцій. А в цей час його батькам слали помилково повідомлення про його загибел... Зрештою, 3 вересня Сокуренко був відправлений на лікування в Німеччину разом з іншими 19 пораненими бійцями АТО. Проте 23 вересня боєць "Сокіл" помер у військовому госпіталі Бундесверу в місті Ульм. Не справдилася народна прикмета про те, що той, кого помилково назвали загиблим, житиме довго... 20 серпня під час боїв за той же Іловайськ знову загинув бійці батальйону та Олег Аксюненко (позивний — "Аксон") та Андрій Снітко (позивний — "Хома"). Причому 18-річний волинянин Андрій Снітко загинув, накривши власним тілом ворожу гранату. Своєю смертю він подарував життя двом бойовим побратимам, які отримали тільки легкі поранення. На похоронах юнака його друзі прочитали Декалог українського націоналіста, десять заповідей, перші дві з яких — наступні: "Здобудеш Українську Державу, або загинеш у боротьбі за Нєї" і "Не дозволиш нікому заплямувати ні слави, ні честі Твоєї Нації".

Ким вони були, "Світляк", "Береза" і "Сокіл" — троє друзів з "Азова", які отримали смертельні поранення в один день? Андрій Дръомін (Світляк) — родом з Тернопільщини, єдиний син у батьків. Одружитися не встиг. Працював у кузні, займався художнім ковальством. Брав участь в акції "Україна без Кучми" — від УНА - УНСО. Згодом — учасник Євромайдану з перших днів. Микола Березовий (Береза) — громадський діяч, уродженець Донеччини, голова

Горлівського міського осередку Донецької обласної організації партії "УДАР". Сини Тернопільщини і Донеччини полягли в одному бою, підтверджено правдивість гасла патріотів "Схід і Захід — разом!" Роман Сокуренко (Сокіл) був родом з самого центру України — з

На місце загиблих у стрій "Азову" стають нові бійці. Підрозділ розрісся з батальйону до полку. "Азов" крокує українським Донбасом до перемоги. Його бійці знають: вони не мають права заньбити славу своєї Нації і пам'яті братів, полеглих за Волю...

ПОЛК СПЕЦПРИЗНАЧЕННЯ "АЗОВ": на східному форпості Європи...

4 травня 2014 року у Бердянську створено батальйон "Азов" – на підставі рішення Міністерства внутрішніх справ України про формування спеціальних підрозділів з охорони громадського порядку, із зачлененням до них цивільних осіб та людей, які мають досвід військової служби або пройшли курс підготовки при МВС. При заснуванні основу підрозділу склали учасники таких громадських організацій, як "Самооборона Майдану", "Автомайдан" та "Патріот України". Батальйон "Азов" має в своїх рядах добровольців з інших країн: Італії, Швеції, Фінляндії, Грузії, країн Балтії та Франції. Про це першим написав журналіст Фаусто Білославо в репортажі, опублікованому в італійському виданні "Il Giornal.it".

"Серед іноземних добровольців є росіяни, які хотіли б повалити владу в Москві. Через колір форми (на початку вона була чорною – ред.) їх називають "чорними чоловічками", – йдеться в репортажі.

У молодих українців підрозділу популярні легенди про Римську імперію і про Європу часів хрестових походів, продовжує автор. На грудях і плечах цих "чорних чоловічків" є численні татуювання у вигляді рунічних і кельтських символів. У ті рідкісні моменти, коли вони залишають базу, щоб пройтися, вони виходять у цивільному одязі і беруть з собою зброю у спортивній сумці.

"Ми – добровольці. Нам не оплачують навіть сигарети, – каже Франческо. – Я завжди мріяв про таке життя. Ми виступаємо за єдину Україну, незалежну ні від Росії, ні від НАТО або фальшивих європейських цінностей".

"Я не найманець і навіть не секретний агент. Я не ховаюся. Я називаю себе революціонером, ідеалістом, який пройшов дві війни і повстання в Хорватії, Боснії, Бірмі, Лаосі та Сурінамі", – говорить Гастон Бессон, 46 років, ветеран передової на різних широтах.

"Багато приїжджають з Північної Європи – Швеції, Фінляндії, Норвегії. На базі батальйону "Азов" у Бердянську є "неймовірний Майк" з борідкою і світлим волоссям вікінга. Колишній снайпер шведської армії, він приїхав в Україну після того, як побачив фото кривавих зіткнень

на Майдані. Повстанці призналили за його голову нагороду в 5 тис. євро – великий грошей в цих краях. Він знизує плечима: "Я іх не боюся. Якщо вони хочуть, нехай спробують взяти мене".

Французький ветеран Бессон розповідає: "Кожного дня я отримую десятки листів електронною поштою, я відкідаю 75% запітів. Ті, хто хочуть до нас приєднатися, повинні купити квиток на літак за свої гроши. Потім пройти в Києві курс початкової підготовки, перш ніж їх направлять на передову. Нам не потрібні фанатики, ті, хто люблять вбивати, не потрібні наркомани та алкоголіки. Нам потрібні ідеалісти-безсрібники, а не найманці, які працюють за гроши", – переказує кореспондент слова Бессона.

Такі добровольці постійно знаходяться і в самій Україні: 23 червня 2014 року на Софійській площі у Києві на вірність Україні присягла третя рота спецбатальйону "Азов", 17 серпня на площі поряд з Національним музеєм Історії України у Києві новобранці батальйону "Азов" з Донецької, Львівської, Київської, Черкаської та інших областей склали присягу на вірність народу України та виправили у зону АТО...

Після створення батальйону "Азов" проводив тренування у Запорізькій області поблизу Бердянська, а також патрулював територію навколо Маріуполя. Безпосередню участю у бойових діях батальйон розпочав на початку травня 2014 року, звівши кілька невеликих боїв з диверсійними групами у околицях Маріуполя. Наприкінці травня командир батальйону "Донбас" Семен Семенченко заявив, що батальйон "Азов" – найбільш боєздатний підрозділ МВС України.

7 травня терористи з автоматичною зброєю обстріляли автобус батальйону поблизу селища Мангуш. Було поранено водія. Одного з нападників було убито, ще двох взято у полон, серед них "міністр оборони" так званої "Донецької народної республіки" Ігор Хакімзянов. 9 травня бійці батальйону "Азов" прибули на виклик началь-

ника міліції Маріуполя з метою участі у визволенні від терористів захопленої будівлі міського відділу міліції у Маріуполі. Захоплення Маріуполя сепаратистами не було допущено.

23 травня батальйон "Азов" запропонував бойовикам Донецької народної республіки, дислокованім у районі міст Шахтарськ, Торез та Сніжне, прибрести незаконні блок-пости, скласти зброю та повернутися до своїх сімей. В інакшому випадку батальйон буде вимушений провести зачистку усіх незаконно встановлених блок-постів в районі цих міст. Того ж дня батальйон "Азов" очистив виконавчий комітет Торезької

у Маріуполі був затриманий один з ватажків терористів так званої "Донецької народної республіки" Олександр Фоменко.

13 червня бійцями батальйону "Азов" при підтримці частин Національної гвардії, батальйону "Дніпро-1" та Збройних сил України звільнили Маріуполь від бойовиків т. зв. "ДНР". Під час операції з українського боку було поранено 4 бійців, терористи втратили 3 убитими, 17 пораненими і 38 бойовиків було затримано.

30 червня бійці батальйону "Азов" затримали сотника просвітського Бердянського козацтва Ігоря Гуськова, який виконавчий комітет Торезької

зброяра у місцевому терористичному осередку. Затриманого передано СБУ для проведення слідчих дій.

10 серпня року Збройними силами України за участю бійців батальйонів "Донбас", "Азов", "Шахтарськ", "Правого сектору" розпочата операцію зі звільненням Іловайська та ліквідації укріплінного району терористів. 18 серпня 2-й взвод батальйону "Азов" разом з частинами батальйону "Донбас" та окремою ротою батальйону "Дніпро" вели важкі бої на підступах до Іловайська. Увечері частини батальйонів "Азов" та батальйону "Дніпро" закріпились на підступах до міста. 3 5 вересня разом з підрозділами Збройних сил України "Азов" здійснює оборону від Маріуполя в бік Новоазовська.

Наказом Міністра внутрішніх справ України Арсена Авакова від 17 вересня батальйон "Азов" реорганізовано та розширене до складу полку з аналогічною назвою. Командиром новоствореного полку залишився Андрій Білецький.

4 жовтня оприлюднено інформацію про те, що вояки "Азова" у співдії з СБУ затримали дезертира – прапорщика Нацгвардії, котрий протягом трьох місяців "зливав" дані про пересування українських військ представникам "ДНР".

9 жовтня прийнято рішення про переведення полку особливого призначення "Азов" МВС України до складу Національної гвардії України, що дає можливість забезпечити підрозділу спеціальне комплектування та навчання його бійців, розпочати формування його штатів і резерву, а також передати йому бойову техніку. Під час зустрічі командир полку "Азов" Андрій Білецький зазначив, що підрозділ знаходиться в стадії формування, в його складі з'явився артилерійський дивізіон, який вже розпочав навчальні стрільби, є у складі полку і танковий підрозділ.

12 жовтня бійці полку "Азов" разом з солдатами ЗСУ знешкодили ворожий танк, котрий обстрілював позиції українських військових, а також ліквідували вороже командування, яке прибуло на джипі на місце події.

Бойове чергування на південно-східних рубежах держави триває...

міської ради Донецької області від бойовиків. В результаті перестрілки – двоє представників ДНР загинули, з боку батальйону "Азов" загиблих і постраждалих не було.

26 травня бійці батальйону "Азов" разом з батальйоном "Україна" під час проведення розвідувальної операції ліквідували 5 терористів, у тому числі снайпера, та затримали ще 3 терористів. Також унаслідок операції було знищено частину боєприпасів терористів. Того ж дня, 26 травня батальйон "Азов" взято штурмом перевалочну базу терористів та російських бойовиків, облаштовану на дачі Олександра Януковича у селищі Урзуф. Під час штурму частину терористів було ліквідовано, частину затримано, під час огляду приміщення виявлено великий арсенал стрілецької зброї та готівку.

12 червня бійцями батальйону

з ватажків терористів Донбасу Ігоря Гіркіна-Стрілка".

Від початку липня бійцями підрозділу проводяться операції з перекриття каналів постачання зброї терористів на території Донеччини.

12 липня бійцями батальйону було затримано одного з лідерів терористів з міста Дружківка Василя Черненка. Йому інкримінується організація терористичних груп та нападів на українських військових. 15 липня бійцями батальйону було затримано одного з лідерів терористів "ДНР" Олексія Пабушкова – "Грека", який є поплічником ватажка бойового крила терористів "ДНР" Маріуполя Андрія Борисова на прізвисько "Чечен". 25 липня бійцями батальйону затримано стрілецької зброї та готівку.

12 червня бійцами батальйону

З КОРСУНЯ, РІДНОГО МІСТА ЗАГИБЛОГО "АЗОВЦЯ" В ДАР ПОЛКУ ПЕРЕДАЛИ ЯПОНСЬКОГО ДЖИПА

Днями черкащани передали три новенькі автівки у зону АТО. Ключі від них 21 жовтня вручили представникам двох підрозділів – Геннадію Шевченку з полку "Азов" та Миколі Радченку з батальйону "Черкаси". На передову відправлять не лише автівки – туди відвезуть ще й продукти харчування.

На цих позашляховиках є можливість встановлювати кулеметні установки. Потреби черкаських військових втілили в життя місцеві меценати – автівки придбали за ініціативи Юрія Власенка, який з початку збройного конфлікту опікується матеріально-технічним забезпеченням бійців та директора НВФ "Урожай" Олега Васецького.

– Як громадянин України, я відчуваю свої обов'язки допомогти в складний час державі та людям, які відстоюють її незалежність, – зауважив Юрій Власенко. – Оскільки, будучи добре озброєними й технічно сильнішими за ворога, бійці зможуть відчувати себе впевнено.

Один з позашляховиків марки "Nissan" та прилад

нічного бачення для бійців "Азову" поїхав у зону АТО з Корсунь-Шевченківського. Родом з цього старовинного козацького міста був загиблий боєць "Азову" Роман Сокуренко (позивний "Сокіл"), про чий

геройський вчинок знає вся країна.

– Коли хлопці мають чим воювати, то вони зможуть відчувати себе справжніми чоловіками, які захищають рідну Батьківщину, – подякував за такий подарунок "азовець", черкащанин Геннадій Шевченко та додав, що серед іншого бійця, як ніколи, необхідна моральна підтримка українців.

Перед відправкою на Схід священнослужителі освятили автомобілі. Як розповів голова Черкаської ОДА Юрій Ткаченко, за даними Міноборони України, від Черкащини в зоні проведення антiterористичної операції служить чи не найбільша кількість добровольців. А ще черкащани вже відправили на Схід більш як 20 легкових і понад 50 вантажних автомобілів.

– В умовах сьогодення кожен має підставити своє плече у цій нелегкій боротьбі за незалежність України та за мир і злагоду в народі, – сказав голова ОДА.

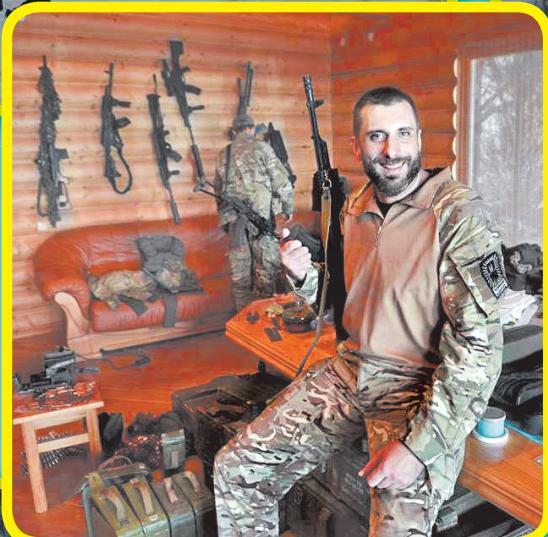
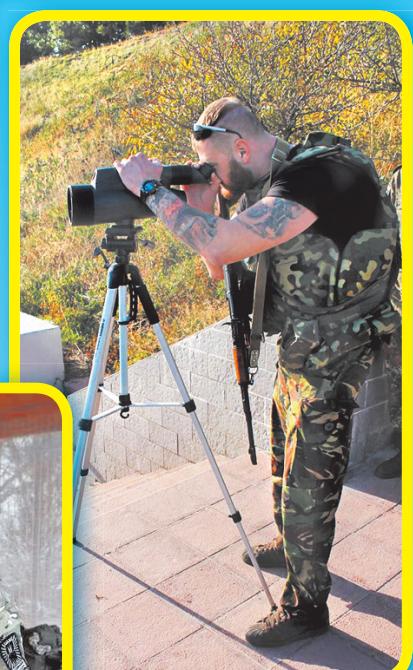
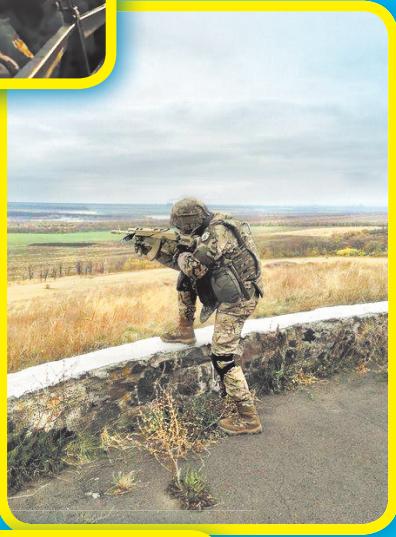
– Найкращі сини України віддають свої життя, відстоюючи східні рубежі, тому ми маємо бути безмежно вдячними їм за це.

До церемонії передачі автівок долутилися й діти – вони прийшли підтримати військових своїми малюнками. Бійці кажуть: для них вони є дуже символічними та допомагають в бою.

ПІД ЗНАКОМ ЧОРНОГО СОНЦЯ

Полк "Азов" на своєму шевроні має два символи. У першому поєднані літери "I" та "N", "Ідея Нації" - як дзеркальне відображення рунічного символу "Вовчий гак". Подібне зображення є у гербах багатьох сучасних німецьких міст. Ще з часів Середньовіччя вважалося, що цей символ оберігає недоторканість кордонів держави - знак висікали на вкопаних каменях, які попереджали ворога, що на чужу землю заходити не варто... Ще один символ підрозділу - "Чорне сонце". Цей прадавній символ означає сподівання на краще майбутнє і відродження слави предків. Вважається, що чесній людині цей символ додає силу його Роду, проте якщо людина має брудні помисли - "Чорне сонце" може її спопелити... Наш короткий фотопортаж - про підрозділ українського війська, який найбільше з усіх шанує традиції та історію, промовляє про відданість і відповідальність...

ПІН-АП ПЛАКАТИ СВЯТОСЛАВА ПАЩУКА: ЩО УКРАЇНЦЕВІ ДОБРЕ – ТЕ НА ПОГИБЕЛЬ ВОРОГАМ...

Арсен ЗВЕНИГОРА

Історія "пін-ап", як на-
примку в мистецтві, дослідже-
на мало. Загальноприйнятим
вважається твердження про

те, що першими дівчат-красунь почали малювати американські художники під час Другої світової війни. Інші дослідники заперечують – кажуть, що першим був британець Чарльз Гібсон і його малюнки були модними ще під час Першої світової... Достеменно відомо одне: під час Другої світової війни солдати американської й британської армій та ворогом їм німецького війська мали однакову розвагу: вирізали з газет і журналів зображення красивих дівчат і чіпляли їх там, де вони могли око милувати. Іноді просто в кабінах літаків, вантажівок і танків, а найчастіше – пришиплювали на стіні в казармі. Допоки підприємливі американці першими підмітили, що це має попит – і у їхній армії з'явилися дійсно перші професійно виконані плакати-постери у стилі "пін-ап" (від англійського "пришиплювати"). Дівчат малювали як у мирній обстановці так і на фоні військової техніки та зброї. Ці малюнки були справжніми витворами мистецтва, бо мали втілювати взірець

найкрасивіших жінок. Тож художники, які працювали у стилі "пін-ап" та їхні моделі миттю ставали знаменитими серед військових.

У ХХІ столітті пін-ап вже не має чіткої прив'язки до війни: художниця Ху Мінг відома завдяки малюнкам дівчат китайської армії, яка давно вже не воює, а у Великобританії цей вид мистецтва популярний взагалі "без прив'язки" до армії...

Проте у сучасній Україні у класичній для пін-апу обстановці війни працює 35-річний київський художник Святослав Пащук. Вже вийшли серійним друком і активно розповсюджуються у військах в зоні АТО

перші п'ять типів плакатів, присвячені армійському спецназу, артилерії, авіації, батальйону "Донбас" та Нацгвардії. Українським солдатам плакати приємно милують око, а ворогам України – сиплють сіль на рани, бо на кожному насмішкувате передежнення: "СЕПАРАТИЗМ ШКІДЛИВИЙ ДЛЯ ВАШОГО ЗДОРОВ'Я". На одному зображені дівчина в краповому береті і з автоматом у руках обієє від імені Нацгвардії "лагідну українізацію". На іншому фатальна снайпер з гвинтівкою гарантую "фатальне побачення". На третьому постери – артилеристка біля гармати з написом на захисному щитку "ПТН ПНХ" попереджає ворогів, що може виконати для них "останню колискову". На четвертому чарівна боець в кевларовому шоломі на голові готує "гостинці злочинцям" – мінометні заряди.

Ще на одном постери –

красуня в синій уніформі і з тризубом на наший косинці сидить на авіабомбі під красномовним написом "Палке піке". Власне, саме на цьому постери зображена реальна, а не вигадана, як на інших постерах дівчина, Анастасія Ситник. "Козацькому краю" вдалося поспілкуватися з нею. Анастасії – 25 років, вона ки-

замерзаючих протестувальників. Митці зробили в галереї "костел" і по 50-70 людей щодня знаходили тут їжу та перепочинок. Арт-менеджер очолюваної

янка, займається мистецтвом та благодійністю. Якщо конкретіше – художник, дизайнер, директор галереї Mainstream Girls Gallery, координатор соціальних проектів Міжнародного Благодійного Фонду "Набат" (займається онкохворими дітьми та дітьми-сиротами). Зараз від благодійного фонду веде ще й проект "United for Ukraine" – буде відвізити дітей-біженців зі Сходу в Італію на оздоровлення. Також активний волонтер "Офісної сотні допомоги Українській армії". Була учасницею Євромайдану. Ще в грудні 2013-го її мистецька галерея стала відомою, бо однією з перших відкрила двері приміщення для

Анастасією Ситник галереї пізніше взагалі подалася до рядів 39-ї жіночої сотні Майдану...

Як "боєць" Офісної сотні, Анастасія малює прінти на патріотичну тематику, які випускаються партіями. Кошти,

отримані від їх продажу, йдуть на закупівлю термобілизни та кровоспинних медпрепаратів для військових у зоні АТО.

Так само використовуються і гроші, які надходять від продажу пін-ап плакатів, – розповідає "Козацькому краю" художник Святослав Пащук. До речі, малювання для нього – швидше хобі, хоча й має у своєму творчому доробку чимало робіт, зокрема на патріотичну тематику, а ще – співпрацював з кількома українськими, польськими та латвійськими видавництвами. Основне ж заняття митця – режисура. Серед найвидоміших робіт Пащука на цьому поприщі – чотири сезони теле-шоу "Народна зірка" та телесеріал про роботу української міліції "Картина мелом".

Святослав переконаний у тому, що кожен українець, якщо він і не взяв у руки зброю та не воює сам, зобов'язаний допомагати армії. Спочатку у зону АТО йдуть плакати, намальовані Святославом, а слідом за ними – речі для бійців, куплені за гроші від продажу тих постерів. Чому так робить – пояснює просто: колись його дідусь, Михаїл Шеретько потрапив до радянського концтабору після того, як його спіймали на Львівщині, коли ніс до лісу продукти повстанцям УПА. Дідові гени не дають сприймати байдуже вторгнення ворога на українську землю...

Нині на стадії завершення у художника постер, присвячений батальйону "Айдар" – дівчина у хвилько зсунутому на бік кашкеті із символом батальйону – свою із крупнокаліберним кулеметом "Утьос". Наступним буде постер, присвячений полку "Азов", Яким буде зображення – поки що секрет, проте в "Азові" про це дізнаються першими...

Чорний корпус: відроджений спротив імперським агресорам

Олександр БРАВАДА

В Інтернеті надзвичайної популярності набуло фото заплаканої дівчини і бійця батальйону "Азов" з шевроном "Чорного корпусу" на рукаві, зроблене наприкінці червня 2014 року на Софіївській площі Києва, перед відправкою бійців у зону АТО.

Тоді, влітку, назва "Чорний корпус" викликала у мене якісь розмиті асоціації – з якими-то подіями історичного минулого. Погуглив – і знайшов, що "Чорним корпусом" називався один з пруських підрозділів антинаполеонівської коаліції, який, зокрема, відзначився у битві під Ватерлоо.

І... чуб здійнявся дібки, коли побачив картину британського художника Джона Еверетта Мілле – малюнок 200-літньої давнини, на якому війн "Чорного корпусу" так само прощається з коханою! Причому її обличчя надзвичайно схоже на лиць дівчини

бійця "Азову"! У якості моделі для картини два століття тому позувала донька знаменитого англійського

письменника Чарльза Діккенса – Кейт...

Є ще одна цікаве співпадіння. Величезну окупаційну армію невеличкого на зразок Наполеона Бонарата добровольці брауншвейгського Чорного корпусу успішно громили на своїй землі під чорними прапорами з написом "Перемога або смерть!" Нині так само на своїй землі український Чорний корпус добровольчого полку "Азов" успішно протистоять величезній кількості найманців іншого невеличкого на зразок "Бонапарта", який мріє про новітню імперію і тиранить усю Європу... І серед знамен, під якими сучасний Чорний корпус іде у бій, є чорний холодногорський прапор з написом "Воля України або смерть!"

Є враження того, що в دونецьких степах Приазов'я нині включилася машина часу. Чим скінчилася війна для імперії-агресора 200 років тому – знає кожен з нас. Коли на своїй землі Добро

Чорний корпус 2014 року, Україна. Емблема корпусу – срібні силуети озброєних бійців на чорному шевроні

протистоїть агресії чужинського Зла, історія часто повторюється у найменших деталях...

Навіть після вбивства Степана Бандери Москва не перестала боятися його імені

55 років тому, у жовтні 1959 року агент КГБ Сташинський вбив провідника революційної фракції ОУН

Микола ПОСІВНИЧ

"Бандеризація України – головна загроза Росії". Таку сентенцію можна прочитати з 2002 р. в публікаціях багатьох засобів масової інформації Росії. У зв'язку з сучасними подіями в Україні: Революцією Гідності, окупациєю Криму та війною на Донбасі відвіданість сторінок в Інтернеті про Степана Бандеру різко зросла. Відвіданість сторінки про нього у російській Вікіпедії виросла до мільйона осіб. Українська ж сторінка Інтернет-енциклопедії має 520 тисяч переглядів. За даними Google Trends – сервісу, який аналізує пошукові запити користувачів у всьому світі за кількістю запитів ідеолог українського націоналістичного руху обійшов легендарного революціонера Ернесто Че Гевару. Значний інтерес особа Бандери викликає у Молдові, Білорусі та Казахстані, а також на англійській, німецькій, чеській та інших версіях.

Радянська влада й спецслужби вбачали у Степані Бандері найзапеклішого ворога режиму. В 1945-1947 рр. відділки американської військової поліції в окупованій зоні Західної Німеччини отримали наказ затримати Бандеру. Однак вони зволікали з його затриманням та подальшою передачею СРСР, посилаючись на відсутність складу злочину в діяльності лідера українського визвольного руху.

Щоб уникнути переслідувань радянських спецслужб, сім'я Бандери постійно змінювала своє місце проживання. Тимчасовими притулками стають помешкання в Німеччині й Австрії: Інсбруку, Зеєфельді, Гільдергаймі, Регенсбургу, Брайбрку над озером Амерзее, біля Штарнбергського озера, поблизу Штарнбергу, Мюнхені та його околицях. Родина Бандер мешкала в Німеччині під прізвищем Попель.

Згідно з розробленою легеною, Стефан Попель був журналістом газети "Український Самостійник" в Мюнхені.

Служба Безпеки ЗЧ ОУН розкрила плани підготовки понад десяти замахів на нього. Контрзаходи оонівської СБ постійно змушували Москву відкликати своїх агентів та змінювати тактику й плани. Здійснити вбивство визначного українського націоналіста вдалося тільки агенту Сташинському...

З 1950 р. спецслужба СРСР підготовляла колишнього львівського студента Богдана Сташинського до виконання спецзадань, в тому числі з ліквідації ворогів радянської влади. В 1954 р. Сташинського перевели у Карлсгорст, де базувався головний центр КГБ, в безпосереднє розпорядження старшого лейтенанта Сергія Демона. Протягом трьох років він ретельно виконував різні розвідувальні і кур'єрські завдання в Західній Німеччині.

12 жовтня 1957 року Богдан Сташинський – "Зігфрід Дрекер" отримав

від "чоловіка з Москви" пістолет-шприц, який вистрілював набоями із синильної кислотою, та наказ ліквідувати в Мюнхені чільного українського політичного діяча, лідера ОУН-з, професора Лева Ребета.

Сташинський ідеально виконав поставлений наказ і був нагороджений КГБ похвальною грамотою й фотопаратором.

З перших днів 1959 р. Богдана Сташинського почали готовувати до замаху на Степана Бандеру...

Зранку 15 жовтня 1959 р. Бандера виїхав автомобілем з дому після 7-ї години в супроводі охорони на роботу. На Цепелінштрассе він працював до обіду і о 12-ї годині поїхав додому.

Декілька хвилин по 13-ї годині Ярослава Бандера повідомила проводу ЗЧ ОУН, що її чоловіком залитий кров'ю лежить на сходах будинку. Тим часом сусіди викликали "швидку допомогу", яка о 13.10 хв. прибула та відвезла Бандеру разом з його дружиною до лікарні, що знаходилася за 5 хвилин ізди від дому.

Прибулі члени Проводу ЗЧ ОУН на першому поверсі застало подружжя Гамзе, яке розповіло про те, що сталося. Коли вони почали обідали, несподівано почули важкий стукіт

кроків на сходах і приглушений, схожий на хрипіння стогін. Вийшовши з квартири, вони побачили на сходовій клітці, перед дверима ліфту Степана Бандера, який лежав у крові обличчям до землі. Близько ньюго стояв кошик з помідорами, а біля дверей ліфту лежала в'язка ключів.

За свідченнями Сташинського, зачехтованими продуктовими пакетами Бандера намагався витягнути ключ із замка дверей. Зійшовши сходами вниз, він запитав його, чи потрібна йому допомога. Коли Бандера наполовину обернувся до вбивці, то в цей момент йому вистрілив в обличчя з пістолета-шприца, що його сковав під газетою в правій руці. Лівою рукою Сташинський роздушив у носовій хусточці ампулу з протиотрутою і,

тримаючи її собі під носом, спокійно відійшов, не чекаючи на реакцію жертви. Декілька хвилин перед тим сходами вниз зійшла жінка, яка заважила вбивцю, хоч тільки з плечей, бо він відвернувся обличчям до дверей ліфту.

В лікарні Червоного Хреста на вулиці Льота № 2 Степан Ленкавський, Ярослав Бенцаль і Іван Кащуба побачили струмки крові біля уст, носа і вух покійного Бандери. Слідів побиття на обличчі і голові не було видно, однак, приближому розгляді було зауважено довкола уст дрібненькі цяточки – так само і на краватці, сорочці й вилогах блюзи.

Бенцаль звернув увагу поліції на дивні осколки та цяточки довкола уст, а також вказав, що на сходовій клітці будинку він відчув дивний запах. Однак поліція не звернула увагу на його слова і в перші дні слідства пішла цілком фальшивою дорогою.

За наказом німецьких спецслужб тіло Бандери перевезено до Медично-судового інституту мюнхенського університету на вулиці Лібфранен, де 16 жовтня було проведено медичну експертизу, яка тривала дві години.

19 жовтня 1959 р. слідча комісія оприлюднила заяву такого змісту: "Проведені в суботу 17 жовтня в Судово-медичному Інституті розслідування для встановлення причини смерті виявили, що Бандера помер на заструнні ціянкалієм".

Провід ЗЧ ОУН повідомив, що Провідник загинув від ворожої руки телеграмами та листами організаційні

чного ворога України, Москви, що фізичним нищенням провідників намагається обезголовити організовану бойову силу українського народу.

На крові полеглих героїв української визвольної боротьби завжді виростав геройчний міт, який святим вогнем запалював нових борців до продовження боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу. Довголітній досвід, набутий кадрами ОУН під проводом Степана Бандери, і визначені ним політичні напрямні є те, чого ворог вбити не може. Вони визначають на майбутнє незмінність нашого дотеперішнього шляху.

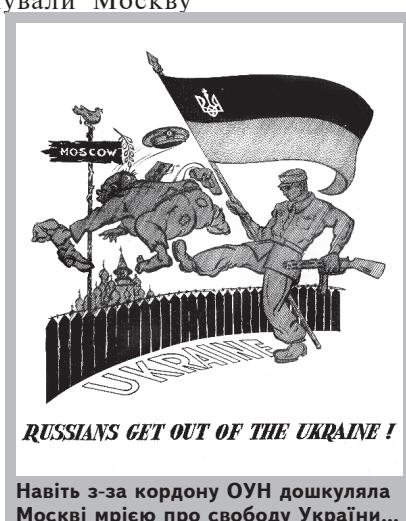
Наша непохитність, єдність, активність і витривалість – це єдина відповідь ворогові на його підступні і скритовбивчі удари, якими він хоче застрашувати і терором послабити провідну силу найбільшої поневоленої ним країни".

Шановуючи пам'ять Степана Бандери, провід ЗЧ ОУН прияв рішення для членів і симпатиків Організації, запровадити двомісячну жалобу від 15 жовтня до 15 грудня 1959 року. Okрім націоналістів, спонтанно з ними солідаризувалася значна кількість українців в діаспорі, відміняючи різного роду заплановані на той час свята, забави, танці тощо.

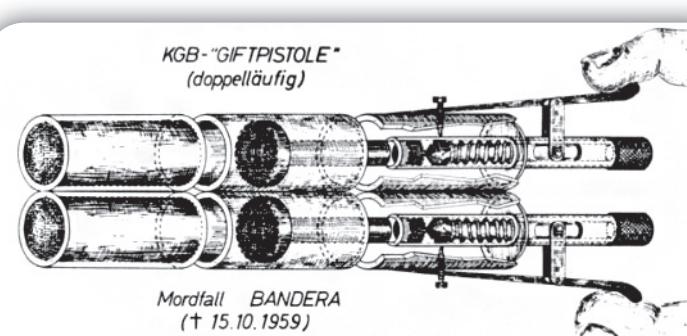
Протягом даного часу по всіх майже осередках української діаспори служили Служби Божі і панахиди, відбувалися меморіальні зібрання та уроčисті академії на честь Провідника. Заупокійні Служби Божі одночасно відправляли 8-12 священиків, а також виголошували хвилюючі промови, які підkreślували в них значення твої великої жертвотності, що її офірувалася для Батьківщини Степан Бандера.

Одночасно було організовано антирадянські демонстрації та віча у Великобританії – 48, Німеччині – 15, Франції – 7, Бельгії – 4, Австрії й Голландії – по 1, в Канаді і США – по 50, Аргентині й Бразилії – по 3, Австралії – 3. Ветеран зовнішньої розвідки КГБ та учасник операцій проти ЗЧ ОУН Георгій Санніков у спогадах "Велике полювання" зазначив: "Похорон Бандери перетворився на могутню демонстрацію єдності і згуртованості закордонних українських націоналістів. Смерть Бандери сконсолідувала ворожі Радянському Союзу сили в середовищі української еміграції". На його думку Бандера, "перетворився з нашою допомогою в націоналістичного Ісуса Христа".

Постать Бандери після смерті й надалі залишається в епіцентрі боротьби, як символ українського визвольного руху, та постійно використовується в політичній та збройній боротьбі 2014 року. Визнання й вшанування, усіх без винятку, борців за волю України – свідчення зрілості України як держави, яка сама вирішує, яких героїв її шанувати і яке майбутнє її будувати...

Навіть з-за кордону ОУН досяглия Москві мрію про свободу України...

Реконструкція двоцівкового пістоля-шприци, яким Сташинський убив Бандера і Ребета.

(Фото із книжки: Karl Anders, "Mord auf Befehl", Stuttgart, 1963).

підрозділи: Англії, Бельгії, Німеччини, Франції, Голландії, Іспанії, Австрії, Канади, США, Аргентини, Венесуели, Бразилії, Австралії, окремих провідних членів ОУН у найвіддаленіших країнах, українським й іноземним засобам масової інформації.

Також було підготовлено надзвичайний випуск газети "Шлях Перемоги", щоб поінформувати загал української еміграції. 18 жовтня 1959 р. видання починалося заявою Проводу ЗЧ ОУН: "В трагічну хвилину смерти нашого довголітнього Провідника, Великого Сина Українського Народу, славної пам'яті Степана Бандера, закликаємо Вас зберегти у Ваших, скованих болем, серіях тверду віру в перемогу нашої святої справи і непохитно стояти в лавах Організації Українських Націоналістів та ще міцніше і завзятіше згуртувати всі свої сили до дальшої боротьби.

Паріж, Роттердам, Білогорща, Мюнхен – криваві етапи на шляху до визволення України, на яких поклали свої голови найкращі борці – є доказом великої жорстокості відві-

Маріупольське відлуни містичної давнини...

Олександр БРАВАДА

Маріуполь на Донеччині, до якого нині тягне свої брудні шупальця сволота, що прагне розколу нашої держави, віддавна був форпостом українського козацтва — у місці, де річка Кальміус впадає у Азовське море, козаки облаштували фортецю, яка стала центром однієї з восьми паланок, адміністративно-територіальних одиниць Війська Запорозького. Форпост на березі моря називали на честь добротної козацької шаблі — Домаха. Під прикриттям Домахи поруч звели поселення Кальміуська слобода, де оселилися козацькі родини.

Майже два століття, від 1594 по 1775 рік Домаха була "столицею" Кальміуської паланки, яка займала територію у межах сучасних Донецької, Луганської, Запорізької та Дніпропетровської областей. Січові залоги берегли недоторканість кордонів українських земель — не раз під їхніми шаблями гинули не тільки турецько-татарські чамбули, а й загони донських "казаків", які постійно норовили вкрасити чуже, а коли попадалися, то намагалися розповісти, що не помітили, як "випадково" перейшли кордон — достоту так само, як роблять це нині їхні нащадки...

На цій землі постійно шанували тих, хто любив Волю. Кілька тисяч козаків з цих земель воювали у війську Богдана Хмельницького, а 1754 року в околицях Домахи (Маріуполя) переховувалися втікачі-гайдамаки з Правобережної України. Місцеві мешканці досі показують приїджим місця, де за переказами жили гайдамаки — печеру на березі Кальміусу, бід біля Талаківки, курган Пінтучесі по-блізу села Сартани...

Як відомо, 1775 року після перемоги у війні над турками московські війська завдали підлогого удара запорожцям, завдяки яким цю війну виграли — Запорозьку Січ було зруйновано. Відповідно, знищено було і автономію земель Війська Запорозького. Московський капітан Сем'он Чірков, призначений гу-

бернатором на землі понад Кальміусом, пробував створити на місці Домахи "город Павловськ", та на козацькій землі так і не прижилася зараді славної назви козацької шаблі назва на честь московського царя.

А ось масове переселення у Приазов'я греків з Криму спрацювало: 1780 року на місці Домахи постало місто з грекською назвою — Марієнполь, пізніше — Маріуполь. Власне, у той самий час греки-переселенці осідали по всьому азовському узбережжю сучасної Донеччини — зокрема, так само на місці колишнього козацького зимівника постало і грекське поселення Гурзуф, назва якого пізніше трансформувалася в Урзуф...

Легенди Маріуполя розповідають, що ще у докозацькі часи тут було поселення давніх генуезців, а ще раніше — загадкове "підземне місто", збудоване так, щоб під час сходу сонця його промені проникали у підземелля. Містичні перекази стверджують, що в глибині тих підземель є якісь три золоті священні предмети. Мовляв, колись вони стануть знову доступними людям і тоді "з'єднаються Небо й Земля". Вчені вбачають у цих легендах відголо-

століття тому чудово знайшли тут спільну мову з місцевими українцями.

Таким був і народжений 1841 року у передмісті Маріуполя грек Архіп Куйнді, славетний художник, перед яким однаково схильні голову і в напівдній Російській імперії, і в освічений Європі. Він був сином бідного шевця-грека, а прізвище Куйнді вказувало на те, що хтось із його даліших предків був майстром золотих справ... Фанат української історії й українських пейзажів, Архіп Куйнді уникав модного на той час слівця "Малоросія", а на тих, хто називав Маріуполь "югом Росії", дивився як на дурнів.

Малюючи під час Другої світової війни картину "Похід ігоря", Микола Реріх зобразив затемнення сонця на тлі жовто-синього неба, як символу майбутньої перемоги...

учень маріупольця, чиїми картинами і філософськими творами захоплювалися і захоплюються досі в усьому світі, за настільну книгу мав "Заповіт" Тараса

замість козаків Кальміуської паланки спокій Домахи-Маріуполя нині оберігають сучасні козаки полку "Азов".
Малюнок Олексія Бондаренка

Шевченка. Живопис Реріха експонувався в найкращих картинних галереях США, країн Скандинавії і Центральної Європи, а він, нагороджений найвищою лицарською відзнакою Швеції, Орденом Полярної Зірки, вважав, що один з найпотужніших енергетичних центрів світу — Україна. "Град будеться", "Слов'яни на Дніпрі" — ці та інші картини Реріха стверджували велич Києва та давньої держави, народженої навколо цього міста на Дніпрі. Під час своєї знаменитої подорожі на Тіbet у пошуках містичної країни Шамали, де як вірили середньовічні лицарі, зберігається священна Чаща Грааля, Реріх шукав місцину, де як гласили легенди, під землею є місто зі скарбами. Перегукується з легендою про Маріуполь, звідкіля був родом вчитель Реріха Куйнді, чи не так? Дружина Миколи Реріха

згадувала, що 1919 року він отримав від настоятеля ламаїстського монастиря Трасілумпо чорний камінь неземного походження — Камінь Чінтамані, з умовою, що відвезе його в Женеву, де саме створювалася Ліга націй, покликана берегти мир і безпеку в світі. Кажуть, що через майже три десятиліття, після того, як Ліга Націй припинила існування, Реріх повернув цей камінь назад до тібетського монастиря...

Віру в містичну значимість символів Реріх проніс через усе своє життя. Коли у Білому Домі представники 21 держави підписали Пакт Миру, він став відомим ще як Пакт Реріха, а його змістом захоплювався один із найвідоміших Президентів — Франклін Рузвелт. Пізніше, у 1954 році "Пакт Реріха" було покладено в основу роботи міжурядової конференції в Гаазі. Пакт було розширене і його ратифікували 60 держав... Реріх запропонував затвердити символічне Знамено Миру: три круги, що утворюють зведеній догори трикутник як символ єдності фізичного, ментального і духовного світу на тлі вічності — єдності минулого, сучасного й майбутнього. Цей знак можна було бачити на монетах-златниках київського князя Володимира, на стародавній зброй, печатах та священих предметах старовинних монастирів...

Микола Реріх стверджував, що війну, як прояв людського здичавіння, заборонити неможливо — її можна лише протиставити злиту воєдино всенародну волю. Пікаво, що коли на землю священного Києва впали бомби Другої світової війни, а по всій території України розгулялася бура величезних битв, Микола Реріх сів писати картину "Похід Ігоря". Дружину давніх русичів і їхнього князя верхи на коні, які виrushaють у похід, митець-філософ промалював на тлі сонячного затемнення і неба у... жовто-синіх кольорах. Несподіване поєднання кольорів для неба обрав свідомо — вважав його таким, що стверджує обов'язковість кінцевої Перемоги...

Міне сім десятиліть і битися за волю України проти новітніх ординців вирушить підрозділ, де вміють шанувати славу предків і значимість символів — полк "Азов", на шевроні якого будуть "чорне сонце" і жовте небо над синім морем...

ски язичницьких часів. А ще говорять, що ця місцевість не сприймає тих, хто має брудні помисли.

На відміну від частих із надто буйних гостей з ростовсько-донських земель, греки ще понад два

Назви його картин говорять самі про себе: "Українська ніч", "Чумацький шлях у Маріуполі", "Місячна ніч на Дніпрі", "Вечір на Україні"...

Саме цей "українізований" грек з Маріуполя впливнув і на "українізацію" свого учня з етнічних росіян — знаменитого Миколу Реріха, художника, філософа, археолога, мандрівника і письменника зі всесвітньо визнаним ім'ям. Цей

Фортеця Домаха на Кальміусі у XVII столітті. Фрагмент діорами з Донецького обласного краєзнавчого музею, зруйнованого під час війни 2014 року.

Церковний календар

СВЯТО ПОКРОВИ –
КОЗАЦЬКЕ І ЗАГАЛЬНОУКРАЇНСЬКЕ

14 жовтня – свято Покрови Пресвятої Богородиці або, як кажуть в народі, Святої Покрови. "Покрова накриває траву листям, землю снігом, воду – льдом, а дівчат – шлюбним вінцем". В українських селах і досі дотримуються давньої народної традиції справляти весілля після Покрови. Від Покрови і до початку Пилипівки – пора наймасовіших шлюбів в Україні.

До Покрови завершувався період святання і приготування до весіль, який починався після Першої Пречистої. Дівки, яким надійло дівувати, в свято Покрови потайки просяють: "Свята мати, Покровонько, накрий мою головоньку, хоч ганчіркою, аби не зостатися дівкою". А на Поділлі дівчата казали: "Свята мати, Покровонько, завинь мою головоньку, чи в шматку чи в онучу – найся дівкою не мучу!"

Як відомо, після одружження дівчина була вже молодицею і мала покривати голову наміткою чи хусткою. Намітка – це стародавнє вбрання заміжніх жінок, яке зав'язували навколо голови. Вже після просватання дівчині-наречений покривали голову хусткою. Для дівчат Покрова – найбільше свято: у молоді починався сезон вечорниць, а у господарів – період весіль, і юнки залибки брали участь у весільних обрядодійствах.

У Карпатській Україні до Покрови остаточно поверталися всі пастуші отари з полонин і завершували останню мандрівку чумаки. Тому їх казали: "Прийшла Покрова – сиди, чумаче, едома". Для того, щоб усі члени сім'ї були здоровими, на Покрову старша господиня брала вишитого рушника, що був над іконою Богородиці, і розвіщувала його над вхідними дверима. Під ним ставали, як йшли до церкви, і проказували:

Пресвята Покровонько,
Перед твоїм кривалом
Голови схиляємо.
Прохаємо, Покровонько,
Од лиха укрити,
Здоров'ячко наше
Знов нам обновити.

На Покрову упродовж всього дня спостерігали за погодою: якщо з Півдня дув низовий вітер, зима буде теплою, якщо дув вітер із Півночі – холодною, із Заходу – сніжною. Коли протягом дня вітер змінює напрямок, то й зима буде нестійкою. Якщо на Покрову листи з вишень не опало, зима буде теплою, і якщо сніг не випав, то його не буде і в листопаді.

Цікаво, що в народі зберіглося повір'я, що у Пресвятої Діви є опікун Покров, якого просили: "Батеньку Покров, накрий нашу хату теплом, а господаря – добром".

Для козаків свято Покрови було найбільшим і найзначущим святом. В цей день у козаків відбувалися вибори нового отамана. Козаки вірили, що свята Покрова охороняє їх, а Пресвяту Богородицю вважали своєю заступницею і покровителькою. На Запоріжжі в козаків була церква святої Покрови. В козацькій думі про Самійла Кішку співається:

А срібло-золото на три частини паювали:
Перву часть брали, на церкви накладали,
На сейтого Межигорського Спаса,
На Терехтемировський монастир,
На святу Січову Покрову давали –
Котрі давнім козацьким скарбом будували,
Щоб за їх, встаючи і лягаючи,
Милосердного Бога благали.

Відомий дослідник звичаїв українського народу Олекса Воропай писав, що після зруйнування Запорізької Січі в 1775 році козаки, що пішли за Дунай на еміграцію, взяли з собою образ Покрови Пресвятої Богородиці.

Козаки настільки вірили в силу Покрови Пресвятої Богородиці і настільки широко й урочисто відзначали свято Покрови, що впродовж століть в Україні воно набуло ще й козацького змісту і отримало другу назву – Козацьку Покрову. З недавніх пір свято Покрови в Україні відзначається ще й як день українського козацтва.

Українська Повстанська Армія (УПА), яка постала в час другої світової війни на землях Західної України як збройна сила проти гітлерівської і більшовицької окупації батьківських земель, теж обрала собі свято Покрови за день Зброй, віддавши під опіку святої Богородиці.

Свідоцтво про державну реєстрацію
КВ №18773-7573ПР від 18.01.2012 р.

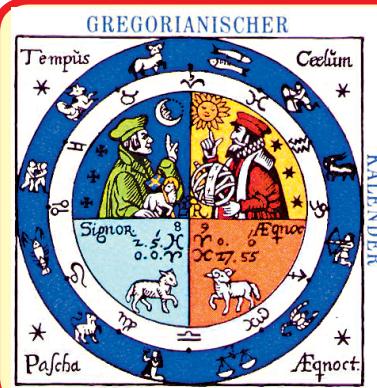

Головний редактор –
Олег ОСТРОВСЬКИЙ
Шеф-редактор – Віктор ВОЛЯ
Редактор випуску – Петро ДОБРО
Голова редакційної ради –
Володимир МУЛЯВА
Засновник – Чигиринська ГО
"Вільне Козацтво Холодного Яру"

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС ГАЗЕТИ – 89155

Адреса редакції:
вул. Ільїна, 330, к.4, м.Черкаси, 18005, тел.: (0472) 31-29-74
E-mail: Cossack_land@i.ua

Газета віддрукована в ПП Руденко Ю.І.,
м. Черкаси, вул. Вербовецького, 1а. Тираж – 10 000 екз.
Замовлення №

ДЕНЬ В ІСТОРІЇ
14–30 жовтня

14 жовтня – День українського козацтва, День створення Української повстанської армії (УПА)

15 жовтня 1583 р. більша частина території сучасної України перейшла з Юліанського на Григоріанський календар – разом з Польщею, Литвою, Іспанією, Португалією та більшістю територій сучасної Італії. До кінця року на цей календар перейшли і Франція, Португалія, Нідерланди, Люксембург. Потім календар було запроваджено і в інших країнах Європи. Однією з останніх на сучасний календар перейшла Росія – у 1918 році...

15 жовтня 1893 р. народився Андрій ДОЛУД, генерал-хорунжий Армії УНР, начальник штабу Армії УНР 1-го Зимового походу.

15 жовтня 1959 р. московський агент Богдан Сташинський убив Степана БАНДЕРУ.

16 жовтня 1648 р. Максим КРИВОНІС взяв приступом Високий Замок у Львові.

16 жовтня 1657 р. майбутній переможець над московським військом Іван ВИГОВСЬКИЙ підписав угоду зі шведами, яку підготував ще Богдан ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ.

17 жовтня 1113 р. завершено спорудження Києво-Михайлівського

Золотоверхого собору (зруйнованого московськими більшовиками 1934 року).

18 жовтня 1918 р. у Львові утворено Українську Національну Раду, яка очолила

український національний рух в Австро-Угорській імперії.

18 жовтня 1922 р. загинув городищенський отаман Антін ГРОЗНИЙ.

20 жовтня 1814 р. народився Яків ГОЛОВАЦЬКИЙ, учений і письменник, член "Руської трійці".

20 жовтня 1886 р. народився Яків ВОДЯНИЙ, смілянський полковник Вільного козацтва, драматург.

20 жовтня 1896 р. народився отаман Яків ХОМЕНКО (СМУТНИК-СМУТНЕНКО).

20 жовтня 1930 р. москалі вбили Юрка ТЮТЮННИКА, генерал-хорунжого Армії УНР родом з Черкащини.

21 жовтня 1897 р. народився Дмитро СТОПКЕВИЧ, бандурист, підполковник Армії УНР.

21 жовтня 1921 р. уродженець Черкащини Василя ЛИПКІВСЬКОГО висвячено на митрополита УАПЦ.

21 жовтня 1933 р. Микола ЛЕМИК виконав атентат у російському

консульстві у Львові на знак протесту проти Голодомору в Україні.

22 жовтня 1894 р. народився Яків ГАЛЬЧЕВСЬКИЙ, командувач Подільської

повстанської групи.

23 жовтня 1894 р. народився Дмитро СОКОЛОВСЬКИЙ, повстанський отаман.

23 жовтня 1917 р. Павло Скоропадський обраний гетьманом українського

козацтва.

24 жовтня 1884 р. народився Микола ЧЕБОТАРІВ, начальник

контррозвідки Головного отамана Армії УНР.

25 жовтня 1625 р. відбувся щасливий бій козаків під проводом Марка

ЖМАЙЛА проти поляків.

26 жовтня 1612 р. запорожці спільно з поляками здобули Москву.

26 жовтня 1901 р. народився Іван ГАВРИШ, кубанський бандурист.

26 жовтня 1971 р. помер Роман САМОКИШИН (САМОКИШ), актор

українського театру Івана Мар'яненка, організатор Вільного козацтва,

полковник Армії УНР.

28 жовтня 1989 р. Верховна Рада УССР ухвалила Закон про

державний статус української мови.

29 жовтня 1794 р. помер письменник і філософ Григорій

СКОВОРОДА.

29 жовтня 1914 р. – перемога українських січових стрільців над

російськими військами у бою на горі Ключ у Карпатах.

29 жовтня 1922 р. загинув Іван ЧЕРНОУСОВ (отаман ЧОРНИЙ ВОРОН),

командир Лебединського полку Холодноярської організації.

30 жовтня 1653 р. – до гетьманської столиці Чигирина під залпи з гармат внесли

загиблого в бою на території сучасної Молдови гетьмана Тимоша Хмельницького.

30 жовтня 1919 р. смертельно поранено під Каневом на Черкащині

отамана ЗЕЛЕНОГО.

30 жовтня 1922 р. загинув голованівський отаман Роман БАБІЙ.

31 жовтня 1889 р. народився Зенон НОСКОВСЬКИЙ, організатор сокільського

руху, командир 4-ї сотні УСС, старшина УГА.

